

postupka, jer da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, a postojeći su nedovoljni, nejasni i u suprotnosti s izrekom presude.

Suprotno ovom žalbenom navodu, razlozi presude nisu nejasni, nedovoljni, niti postoji proturječnost između razloga presude i činjenica koje su utvrđene u postupku. Iz obrazloženja presude određeno i jasno proizlazi zbog kojih razloga sud prvog stupnja smatra da su upravo optuženici bili ti koji su ubijali civilno stanovništvo i pljačkali imovinu, kao pripadnici četničko-terorističkih formacija, tzv. "TO - SAO Krajine", u oružanoj pobuni protiv Republike Hrvatske, kako je to navedeno u izreci presude i uslijed kojih razloga nalazi da se u takvom djelovanju optuženika stječu obilježja opisanog krivičnog djela. Do tih utvrđenja i zaključaka sud prvog stupnja je došao na temelju savjesno i brižljivo ocijenjenih svih provedenih dokaza.

Prigovor žalitelja se zapravo svodi na pobijanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja i to utvrđenja odlučne činjenice da su upravo optuženici bili te osobe koje su počinile, u izreci opisane radnje, kojima je ostvaren elemenat bića krivičnog djela, ubijanje civilnog stanovništva i pljačkanje njihove imovine, što nije bilo opravdano vojnim potrebama, smatrajući pri tome da saslušani svjedoci nemaju neposrednog saznanja o tome.

Optuženici gube iz vida da je kao svjedok, u tijeku dokaznog postupka, saslušana Slavka Vujčić, koja je jedina preživjela, iako su optuženici u nju ispalili više hitaca iz lakog automatskog, pješadijskog oružja i nanijeli joj teške i po život opasne povrede, kojom prilikom su i ubili njezinog supruga, Petra Vujčića. Obzirom da optuženike poznaje od ranije, zabune u identifikaciji nije moglo biti, a njezin iskaz je potvrđen i iskazom njezina sina Ivana Vujčića koji je iz svog skrovišta čuo glasove optuženika i prepoznao ih.

Točno je da su to jedini iskazi svjedoka koji su sudu prvog stupnja poslužili kao glavni dokazi koji su upućivali na činjenicu da su upravo optuženici počinili, u izreci opisane, radnje međutim, zaista nije bilo razloga da se njihovim iskazima ne pokloni vjera. Pri tome treba istaknuti da su ostali saslušani svjedoci iskazivali o tome da su vidjeli da optuženici pljačkaju imovinu, a što se tiče ubojstva ostalih civila uvijek se iz dvorišta stradalih čula pucnjava, nakon koje su i pronađeni mrtvi, a u blizini je bio kamiončić "TAM", vlasništvo optuženika Nikole Begovića, ili su oba optuženika viđana da idu u pravcu kuća iz kojih se kasnije čula pucnjava i ostajali mrtvi civili.

Na sve navedene dokaze poziva se pobijana presuda, kao i na neformalni dokaz, spis organa tzv. "SAO Krajine", gdje je također vođen postupak protiv istih optuženika za iste postupke.

Uz razloge pobijane presude, treba istaći da tijekom provedenog postupka nije bilo dokaza koji bi stajali nasuprot iskazima svjedoka Vujčić, tako niti ostalim provedenim dokazima, kako u pravcu da su upravo optuženici identificirani kao počinitelji, tako niti u pravcu da su upravo ti svjedoci bili na mjestu gdje se to događalo, što je potvrđeno i medicinskom dokumentacijom za Slavku Vujčić, koja je ujedno i objektivni dokaz.

Obrana niti tijekom postupka pred sudom prvog stupnja nije ukazivala na postojanje dokaza o protivnom, niti nudila protudokaze, a to ne čini niti sada u žalbi, već samo općenito

prigovara presudi suda prvog stupnja izbjegavajući uzeti u obzir iskaze svjedoka Vujčić, koji imaju neposredno saznanje o postupcima optuženika.

Zato sud drugog stupnja smatra da je sud prvog stupnja, sve odlučne činjenice potpuno i pravilno utvrdio, te je žalba optuženika neosnovana i iz tog osnova.

Optuženici presudu pobijaju i zbog povrede krivičnog zakona, ali konkretno ne iznose u čemu bi se ta povreda sastojala i iz kojih razloga bi ona bila ostvarena.

Suprotno stavu optuženika, kako je to već naprijed obrazloženo, sud drugog stupnja, smatra da je sud prvog stupnja na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbu čl. 120. st. 1. OKZRH i to iz onih razloga koji su navedeni u presudi suda prvog stupnja.

Optuženici ne obrazlažu niti žalbu zbog odluke o kazni, ali razmatrajući odluku o kazni, Vrhovni sud Republike Hrvatske je, kao sud drugog stupnja, našao da je sud prvog stupnja, pri odmjeravanju kazne pravilno ocijenio sve okolnosti, pobliže navedene u pobijanoj presudi, koje u smislu čl. 37. st. 1. OKZRH utječu na odluku o kazni, te je optuženicima pravilno izrekao maksimalne kazne zatvora u trajanju od po 20 godina, kao primjerene, adekvatne i podobne da ostvare svrhu iz čl. 4. st. 2. i čl. 31. OKZRH, pogotovo kada se ima u vidu da su optuženici izvršili ratni zločin pokazavši osobitu okrutnost i bezobzirnost prema civilnom stanovništvu. S obzirom na izloženo, trebalo je na temelju čl. 374. ZKP odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 22. studenog 1995.

Zapisničar:
Ileana Vinja v.r.

Predsjednik vijeća:
Ante Potrebica v.r.

Suglasnost ovog prijema s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:

